

een Gang for alle for at afgjøre, om en Sindsfyg eller Idiot behandles forsvarligt i sit Hjem eller ikke. At blande Politiet eller i det Hele de offentlige Myndigheder ind i et Tilfald med disse Enkelte, finder jeg ikke heldigt. Jeg vilde forresten ønske, at Sogneraadene ogsaa vare komne med, thi de vilde meget bedre Bæfede med saadanne stakkels Væsener end Politimesteren, der kun undtagelsesvis faar Underretning om Sigt. Naar Politimesteren finder, at den Paagjældende behandles uforsvarligt, skal han efter Lovforslaget, søge at faae ham anbragt paa bedste Maade, efterat han har forelagt Sagen for Overøvrigheden, og saa staar der: „De til saadan Anbringelse medgaaende Udgifter afholdes, forsaavidt Paagjældende selv ikke formaar at bære samme, af den, hvem hans eller hendes Underhold ellers ifølge Lovgivningen paahviler.“ Jeg veed ikke, om det er med Billie, at dette er kommet ind, eller det maaske er ved Uagtksomhed; men, saaledes som det staar her, vil det enten, naar Personen er under 18 Aar, være hans Forældre, forsaavidt de have Raad dertil, og i andre Tilfælde hans Forsørgelsessted, der maa bære Omkostningerne. Det maa imidlertid erindres, at vi for Tiden have en anden Bestemmelse, nemlig Plakaten af 19de November 1828, hvori der med Hensyn til Forpleining af Sindsfyge gjøres en Undtagelse fra de almindelige Regler om Fattigforsørgelse, idet der, naar en sindsfyg Person er over 18 Aar, kan paalægges hans Forældre et efter deres Formue og Omstændigheder passende Bidrag til hans Underhold og omvendt, naar Forældrene, med Hensyn til hvem Børnene jo efter den almindelige Fattiglovgivning ikke have nogen Forsørgelsespligt, ere sindsfyge, kan der paalægges Børnene en Forpligtelse til at udrede Bidrag til dem. Det er blot et Forhold, jeg vil tillade mig at gjøre opmærksom paa. Jeg vilde, som sagt, meget have ønsket, at den Tanke, der ligger i § 7, var kommen meget fyldigere til Live, men der er jo i Bemærkningerne givet Grund, hvorfor dette ikke har kunnet ske. I nogle andre Lande er jo hele Værgemaalet, om jeg maa kalde det saa, hele Statens Værgemaal for Sindsfyges og Taabers Behandling institutionsmæssig, saaledes at i Grunden det Offentlige ikke lader nogen Sindsfyg ude af Syne, og jeg vilde ønske, at vi ogsaa kunde komme saa vidt her. Derjom man kunde indskrænke nærværende Lovforslag til det, som dog egentlig er Tanken i det, nemlig at værgemod private Anstalters uforsvarlige Anvendelse, vilde jeg rette det Ønske til den høitæredede Justitsminister, at han vilde nedsætte en Kommission af Lægekundige og Lægmand

til at tage hele det øvrige Spørgsmaal under Overveielse:

Strandffov: Det var med en vis Stufelse, jeg tog dette Lovforslag i min Haand. Vrede Medlemmer vilde maaske erindre, at for et Par Aar tilbage var den Tanke oppe, kan jeg nok sige, i hele Befolkningen, at hele den kommunale Byrde af Sindsfygevæsenet maatte blive overtaget af Staten. Naar man ser hen til de Vanskeligheder, der ere forbundne med disse ullykkelige Mennekers Behandling, da kan jeg fuldt ud slutte mig til den Tanke, thi er der Noget, som det for en hvilkenkomhelst Autoritet er vanskeligt at behandle rigtigt, saa er det ganske vist disse Ulykkelige. Jeg synes, at det ogsaa i andre Retninger, i økonomisk Retning f. Ex., kunde have været rigtigt, om Staten havde overtaget denne Sag; men jeg ser dog nærmest paa, at alle disse Ulykkelige vilde været meget mere betryggende derved. Jeg blev, som sagt, stuffet ved at se, at Lovforslaget reducerede sig til næsten Intet. Den ærede foregaaende Taler har nu saa udførlig, om jeg saa maa sige, kritiseret dette Lovforslag, at jeg, saa at sige, næsten ikke har Mere tilbage at sige. Han angav to Grunde til Lovforslagets Fremkomst, nemlig dels den, at det Offentlige skulde føre stærkere Kontrol med, at Indespærring ikke skete paa uforsvarlig Maade, og dels den, at det skulde paases, at de Paagjældende ikke bleve mishandlede under Indespærringen. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i, at dette ere de to vigtigste Punkter. Det ærede Medlem kom i sit Foredrag til at berøre Spørgsmaalet om Tilsynet, og det var egentlig det, der gav mig Anledning til at tage Ordet. Det ærede Thing vil vide, at vi have en Del Sindsfygeanstalter omkring i Landet, som blive bestyrede ved Amtsråadene. Jeg har ikke saa lidt Kjenndskab til disse Bestyrelser og Anstalter, og jeg tror da, at det vilde være meget uheldigt, om dette Lovforslag blev ophøiet til Lov, saaledes som det nu foreligger. Det favner nemlig efter min Mening et saadant Tilfald, eller hvad man nu vil kalde det, hvorved Lægmand, eller, om jeg saa maa sige, Folket ved sine Udvalgte, kunde faae et Ord med i Sagen. Jeg skal ikke forbyde mig i at gjøre gjældende, hvorledes man har læst og hørt og hørt, at der ogsaa af de Sagkundige, som man jo efter dette Forslag har tiltænkt Enemagten, er begaaet Feil, ja man kunde vel endog gaa videre og sige uforsvarlige Feil, om ikke paa dette saa dog paa andre Omraader; men hvad denne